

Tisztelt Hölgyeim és Uraim! Polgármester Úr! Kedves Ványaiak!

Augusztus 20. talán a legfontosabb nemzeti ünnepünk. Ez az a nap, amely a legrégebbre vezet vissza minket, több mint ezer esztendő távlatába, egészen az államalapításig. Augusztus huszadikán arra emlékezünk, hogy Szent István király és a Kárpát-medencében élő magyarság elhelyezte egy új kezdet alapkövét. Nem akármilyen épült föl az alapkövön, hanem egy erős, hittel teli és megtörhetetlen magyar állam. Miért mondom, hogy megtörhetetlen? Azért, mert még mindig itt vagyunk. Eltelt több mint ezer év, és Magyarország még mindig itt van. Habár határainkat megcsipkedték idegen kezek, Magyarország mégis ott van töretlenül Európa térképén, és nem is akármilyen helyen. Egyenesen a szívében.

Reménykedésünk nem minden alapot nélkülöző, hiszen mi még mindig itt vagyunk, azon a helyen, ahová minket a Teremtő örökké állított, hogy vigyázzuk a világnak ezt a kicsiny szegletét. Vigyázzuk a bőven termő rónaságokat, a halkán hullámzó folyókat, az őszi szélben susogó fákat, és vigyázzuk egymást, akik még megmaradtunk magyarnak határon innen és túl a zivataros évszázadok alatt.

„Sokan azt gondolják: Magyarország volt. Én azt szeretem hinni: lesz!” – mondta egykor a legnagyobb magyar, gróf Széchenyi István. Talán éppen ez gondolat foganhatott meg István királyunkban az ezt megelőző ezredforduló tájékán, amely Széchenyiben több mint nyolcszáz évvel később, amikor arra a nagy tetre szánta el magát, hogy a sokfelé húzó nemzetségekből egy egységes államot hozzon létre a Kárpát-medencében. Gyakorta fordulhatott meg a több mint ezer esztendő alatt még sokakban, amióta a magyarság ezen a földön él, és amióta felhangzott az első magyar szó a Kárpátok zengő bércei alatt. Ezt gondolhatta Hunyadi, amikor szemben állt a törökkel, vagy Petőfiben, amikor a tábortűznél csatára buzdító sorait írta. Mert bizony Szent István óta Magyarország lett, és Magyarország van.

Első nagy királyunk, amikor államot alapított számunkra, egy erős, keresztény országot hagyományozott ránk.

Szent István személye egyszerre ötvözte a hagyományos értékrendet, a magyarság ősi szellemiségét a maga sztyeppéken száguldó lovas kultúrájával, és az újdonság keresését.

Az államalapításban tehát egyszerre benne volt az elődök értékeinek megőrzése és a fejlődés útjára lépés, az új hagyományok teremtése.

Sajnos hazánkban sem gondolkodott mindenki úgy, mint Széchenyi gróf, vagy akár az államalapító Szent István. Mondhatnám úgy is: „Együtt az ország, de árulók mindig is voltak, akik elárulták a nemzetet, a jó célokat. Hova is juthatnánk, ha nem lennének ilyenek!”

Bizony, hová is juthatnánk. De sajnos mindig is voltak olyanok, akik mindannyiunk közös művét, a magyar államot, a magyar nemzetet – hol gyávaságból, hol kényszerből, hol önös érdekből – igyekeztek lerombolni. Mindig is voltak Garák és Cilleiek, akik a Hunyadiak ellen áskálódtak félve a hatalmuktól, vagy olyanok, mint Jókai regényében az öreg Baradlay, a „kőszívű ember”, aki behódolt némi koncert a Habsburgoknak, és fiainak is ezt a sorsot szánta és persze nem csak voltak, hanem vannak is, de ez a nap, a magyar állam megalapításának a napja nem arra való, hogy őket emlegessük.

Emlegessük inkább azokat, a magyar embereket szerte az országban és itt Dévaványán, akik megtartották ezt az országot, megtartották az államot, a nemzetet, a kereszténységet. Szerencsére ők voltak többen.

Volt idő, amikor elnyomva, leszegett fejjel kellett járniuk, mert az árulók és kollaboránsok siserehada volt hatalmon, ők diktálták a tempót, ők mondták az állítólagos igazságot, ők osztottak törvényt, de mindig akadtak olyanok is, mint – ha már Kőszívű ember fiait idéztem -, a Baradlay édesanya, aki férje akarata ellenében is jó irányba fordította gyermekei sorsát, kitisztította a látásukat, megnyitotta a lelküket, és felhívta a figyelmüket kötelességükre, amit a nemzet és a haza iránt kell érezniük.

Mert bizony felelősek vagyunk a hazánk iránt, mindaz iránt, amely legfőképpen Szent István jóvoltából, az ő államépítő munkájának köszönhető, és ő általa maradhatott meg mind a mai napig.

Szerencsére Magyarország az egyetlen olyan ország, amely a Szent Korona óvó szárnyai alatt a rázúduló veszedelmek ellenére is megőrizte a hitét, a tenni akarását és a lelki erejét egy ezredév távlatából is. Augusztus 20-án arra is emlékezünk, hogy a magyarság hosszú évszázadokon keresztül a kereszténység védőbástyája volt itt Európában. Számtalan cseppnyi magyar vér hullt el azért, hogy Krisztus tanításai tovább élhessenek, és tovább hathassanak az emberi lelkekre. A Szeretet és a Megbocsátás örök érvényű igazsága nem tündökölné olyan fényesen, ha a magyarok nem áldozták volna életüket érte. Mi állítottuk meg a tatárokat, a mi váraink falainál tört meg a török pusztító áradata. Árpád-házi királyaink, az Anjou királyok, Károly Róbert és fia, Nagy Lajos olyan magasságba emelték a nemzetet, amelyen talán még egyetlen nemzet sem ragyogott. Mindezt betetőzve megérkeztek közénk a Hunyadiak, a törökverő János és az igazságos Mátyás. Azóta azonban a magyarság hihetetlen Golgotát járt be Moháccsal, a török hódoltsággal, a talán még náluk is rosszabb labanc hordákkal és a Habsburgokkal.

Aztán jöttek Kun Béla csikóbőrkabátos pribékjei, majd a világ szégyenére jött Trianon. Később az egymástól alig megkülönböztethető fasiszta és kommunista diktatúra.

Mindez nem lehet véletlen, mivel minden dolognak oka és célja van a teremtett világban. Hiszem, hogy a magyarságnak küldetése van ezen a sáros planétán, amely a mai időkben egyfelől az internacionalizmus, másfelől a globalizmus kerekébe törve hánykódik magatehetetlenül. Hiszem, hogy küldetésünk van, mint ahogy küldetésünk is volt mindig. Míg a világ úgynevezett nagyhatalmai egymással civakodtak a lehulló koncon, addig egy kicsiny nép itt, Európa szívében őrt állt, és vigyázta az Istenbe vetett töretlen hitet.

Augusztus 20-a a nemzetmegmaradás ünnepe.

Éppen ezért nem szabad elfelejtenünk, hogy kik vagyunk. Kik vagyunk és honnan jöttünk.

A mai napon azért gyűltünk össze itt Dévaványán, hogy közösen állítsunk emléket annak a több mint egy évezredes Szent Istváni akaratnak, amely egyben tartott minket itt, a Kárpát-medence ölelő karjaiban.

Ez a Kárpátok gyűrűjével szegélyezett kicsiny kis földdarab, amelyet a Duna, a Tisza és a Körösök vize már időtlen idők óta termővé varázsol, ez a mi hazánk. Itt élünk generációk óta, itt vezették harcba a férfiak a fiaikat, itt törték fel az ugart két kezük munkájával, és itt nevelték az anyák gyermekeiket, hogy egy dicső nemzetté növekedjenek, amely mind a mai napig megmaradt az utókornak.

A mi dolgunk az, hogy továbbra is megmaradjon, számtalan feladat vár még ezért ránk. Először is meg kell erősítenünk a szívünkben a szeretetet, amelyet a családunk, a településünk, a nemzetünk, az országunk iránt érzünk, és meg kell hoznunk néhány felelős döntést.

Felül kell emelkednünk a kicsinyes torzsalkodásainkon, a középszerű pártvitákon, személyes sérelmeinken, mert, mint egykor a reformkorban Vörösmarty megfogalmazta a Gondolatok a könyvtárban című versében:

„Előttünk egy nemzetnek sorsa áll.
Ha azt kivíttuk a mély süllyedésből
S a szellemharcok tiszta sugaránál
Olyan magasra tettük, mint lehet,
Mondhatjuk, térvén őseink porához:
Köszönjük élet! áldomásodat,
Ez jó mulatság, férfimunka volt!”

Ezt a „férfimunkát” bizonyára sokan elvégezték itt az idők folyamán itt Ványán is, hiszen épült, szépült a város, valamint az is mutatja, hogy akadnak olyanok, akik érdemesek a város kitüntetésére. Így is van ez jól, hiszen nekünk itt helyben, Békés megyében és Dévaványán is meg kell tennünk a ránk szabott feladatokat. Építenünk, szépítenünk kell településünket, működtetnünk kell intézményeinket, elő kell segítenünk a kormányzattal és a vállalkozásokkal karöltve a munkahelyek létrejöttét, egyszóval szolgálnunk kell az itt élő embereket, az itt élő családok boldogulását. Ez a célunk, és ez a feladatunk! Igyekszünk ezt megcselekedni, és a jövőben is erre fogunk törekedni.

Vissza kell hát emlékeznünk a múltra, Szent Istvánra, az államalapításra, de egyszerre a jövőbe is kell néznünk, mint ahogy azt Wass Albert is írja:

„Jó emlékezni arra, amin keresztülmentünk. Az ilyen emlékezésben erő van mindig, és bizonyágtevés csüggedések ellen. S van benne bölcs tudása annak, ami emberi megpróbáltatások fölött magasan lebeg, és méltóságos tisztán. Isteni igazságnak. Mely abban áll, hogy élünk. Mégis élünk. És süt reánk a nap.”

Köszönöm, hogy meghallgattak.